

Med lastbil till Kvarnstad

Flyttbilen var stor och röd. **ANDERSSONS FLYTTSERVICE** stod det med stora bokstäver på sidan.

In och ut genom porten gick tre muskelberg med mörk skäggstubb och bullriga röster. De bar ut alla saker från lägenheten tre trappor upp och in i den stora flyttbilen.

Tim satt i sin rullstol på trottoaren med favoritkaktusen i knät och tittade på. Han undrade vilket av muskelbergen som var Andersson. Kanske han med mustaschen? Eller han som såg så arg ut och hade röda byxor? Eller den långa och tyste?

– Tim! *Tim!* Vad sitter du och drömmer om?

Det var mamma. Hon stod framför honom med en kartong i famnen. Ur den stack det upp blad i olika former.

– Det är dags att åka nu! Var har du jackan?!

– I ryggan, sa Tim. Han drog fram väskan som han hade hängande bak på rullstolen.

Den lille arge gubben i röda byxor såg sig nöjd omkring.

– Jahapp, då var allt färdigt! Han såg inte alls arg ut längre. Kanske var det för att de var klara.

– Nu väntar vi bara på Stefan! sa han och såg plötsligt arg ut igen. Vi sa ju klockan tre!

I samma ögonblick sladdade en liten blå Fiat in på gatan. Den tvärnitade så att det skrek om däck. Ut hoppade en lång, gänglig kille med det krulligaste röda hår Tim någonsin hade sett. Killen såg ut som en clown utan smink.

– Tjena! hojtade clownkillen, som måste vara den där Stefan. E´re du som ska blada från stan?

– Va? sa Tim och stirrade dumt.

– E´re du som ska flytta? frågade killen och flinade så att alla tänderna syntes. Fast flinet var inte elakt. Tim blev liksom själv glad av det.

– Ja, svarade han och log tillbaka.

– Glimrande! Stefan var namnet och det är jag som ska köra! Vet du om att det är backigt som bara fasen där ni ska bo? Du lär ju bli stark som en ox om du ska släpa på dig själv i den där! Han pekade på rullstolen och skrattade så där kul igen.

– Jag har en erulle också, sa Tim. En Permo. Fast den är i lastbilen.

– Vilken tur! ropade Stefan. Annars hade man ju aldrig vågat utmana dig i armbrytning om ett halvår!

Tycker du om hallonbåtar?

Utan att vänta på svar grävde Stefan upp en påse ur bakfickan som han slängde i Tims knä.

– Mer hallonbåtar åt folket! trumpetade han och snodde runt. Stefan blev stående och betraktade lastbilen. Fasen, Andersson! Vad är det för ett gammalt mök-åk du har skaffat den här gången då? Men den var väl billig förstås?

Arga gubben i röda byxor blev röd i ansiktet också.

– Hör nu här! fräste han ilsket. Du får betalt för att köra hem och hälsa på farsan din och så har du mage att klaga på bilen!

Det var alltså arga gubben som var Andersson.

– Det är bara för att din farsa var en av dom bästa flyttkarlar jag har haft, som jag gör det här! fortsatte han. Och får jag höra en gång till att du ...

– Ja, ja, lacka inte ur nu Andersson! avbröt Stefan glatt. Och mage förresten, det är just vad jag inte har! Jag behöver snart en härligt flottig entrecôte på ett långtradarfik! Han klappade sig bekymrat på magen. Dags att dra till Kvarnstad! Ska ru´me´grabben?

– Va? sa Tim igen. Det här var nog den knäppaste och roligaste typ han någonsin hade träffat.

– Om du vill kan du åka med mig i flyttbilen! Det blir så fasligt ensamt på hemtripparna och så har man ju ingen att snacka med! Och jag gillar att snacka! sa Stefan och hävde upp ett gnäggande skratt. Han gav Andersson en vänskaplig dunk i ryggen så att han började hosta.

– Ja, snacka kan du! muttrade Andersson, när han hade hämtat sig. Bilen ska vara tillbaka på fredag, det vet du!

– Bry dig inte om Andersson, sa Stefan. Han e´ farsans gamla boss, ja du hörde ju ... Nå? Ska ru´me´ i trucken?

– Jag vet inte om jag får för mamma, sa Tim.

– Morsan! vrålade Stefan. Klart grabben ska åka lastbil, eller hur?

Mamma blev så rädd att hon nästan tappade påsen med blommorna. Tim började att skratta.

– Ja, snälla mamma! ropade han. Jag kan väl få åka med Stefan?

Efter många förmaningar från mamma kom de äntligen iväg. Tim satt blickstill och stirrade ut genom vindrutan. Han hade aldrig åkt lastbil förut och det var döhäftigt! Vad högt upp man satt! Stefan sjöng, hojtade, berättade roliga historier och svor åt lastbilen som han tyckte var den värsta gamla skrothög han någonsin hade kört.

– Visst, serru! Farsan flyttade till Kvarnstad när jag va grabb. Han jobbade åt Andersson förut och nu jobbar jag där ibland. Andersson är ganska schysst egentligen men det är kul som fasen att reta honom! Har du sett vad röd han blir i plytet när man kallar honom för snål!

Tim fnissade. Han tryckte näsan mot rutan och tittade på de snötäckta fälten som passerade utanför. Tim skulle bli 8 år till hösten och nu skulle han flytta för första gången i sitt liv. Från Stockholm till Kvarnstad.

Tim fingrade på lyckostenen som han hade fått av Freddan i julklapp.

– Fast det är inte bara en julklapp, hade Freddan sagt. Det är en avskedspresent också. Och en kom-i-håg-present.

– En kom-i-håg-present?

– Ja! Så att du inte glömmer bort mig nu när du flyttar och får nya kompisar!

Ibland var Freddan allt bra dum. Hur skulle Tim kunna glömma honom, de var ju bundisar och bästisar för alltid.

Tim blåste imma på fönstret och skrev AIK med fingret. Han suckade och undrade hur det skulle bli utan Freddan. Utan Stockholm och Tant Elsa. Utan sina gamla klasskompisar.

Det mörknade utanför och snart kunde Tim se sin spegelbild i fönstret. Han gapade och vickade på sin lösa framtand. I fönstret kunde han se ett stort gap, och ovanför det en liten trubbig näsa och en blond kalufs. Det var Tim det. Han gjorde en grimas mot spegelbilden. Tim var rätt nöjd med sig själv. Tim Olson.

Stefan satt och trummade med fingrarna på ratten. Han sjöng högt och falskt i kapp med stereon.

– She loves yooouuu. Yeah! Yeah! Yeah! She loves ... Nej, nu är det dags för käk! avbröt han sig själv. Han svängde av från motorvägen och stannade vid en liten vägkrog. Här har de världens flottigaste entrecôte! Kom igen grabben, magen ryter som en galen grävling!

Stefan hoppade ur lastbilen och klev iväg mot restaurangen.

– Glöm inte att stänga dörren efter dig! skrek han.

– Men ... Tim tittade förvirrat efter den gänglige figuren. Han såg ned på sina smala ben och undrade hur Stefan hade tänkt att han skulle komma in i restaurangen. Rullstolen var ju inne i flyttbilen. Han kanske borde ha åkt med mamma i alla fall.

Men en sekund senare kom Stefan utflängande igen och storskrattade.

– Sorry grabben! Jag glömde ju att du har tjall på benen! hojtade han. En annan verkar ju ha tjall i pallet!

Stefan hivade sig upp på lastbilen, tog ett fast grepp om Tim och slängde upp honom på ryggen.

– Vi struntar i rullen! Dags för en ridtur på Brunte Stefan! Och så satte han av i galopp mot restaurangen.

Där inne var det fullt med folk. Mest lastbilschaufförer men även några barnfamiljer och ett gammalt par. Utanför restaurangen forslade en plogbil bort snöhögarna för att göra bättre plats för lastbilarna. Plogbilen hade inget tak, så gubben som körde den satt gömd under en stor pälsmössa och öronskydd. Tim fnissade. Plogbilen såg nästan ut som hans Permo. Fast hans elstol hade förstås ingen skopa där fram.

– Se upp! Här kommer käket! hojtade Stefan och slängde ned en tallrik överfylld med pommes frites och korv framför Tim.

När Stefan hade klämt i sig sin jättebiff, lutade han sig bakåt och plirade nyfiket.

– Varför flyttar ni från storstan?

– Mamma är arkeolog, berättade Tim. Hon gräver upp döda gamla människor och så.

Stefan tittade skrämt på honom.

– Gräver hon upp döda människor? Varför då?

– Alltså, inte döda människor från kyrkogårdar. Utan *riktigt* gamla döda människor som levde för tusen miljoner år sedan, som bara är skelett. De har hittat massor av såna skelett utanför Kvarnstad, så då måste mamma flytta dit. Och jag med. Tim suckade och rörde runt med gaffeln bland sin pommes frites.

– Har du några polare i Kvarnstad? frågade Stefan.

– Nej, Freddan bor kvar i Stockholm och jag har aldrig varit i Kvarnstad förut.

– Jobbigt, kymigt och läbbans kisen, men ta det lugnt! Stefan blinkade åt honom. Du ska se att brudarna kommer att flockas kring dig.

– Lägg av, sa Tim och skrattade generat.

– Men det är *sant*! hojtade Stefan så att de andra gästerna i restaurangen vände sig om och stirrade på dem. Du har ju elbil och allt. Brudarna älskar motorer! I Kvarnstad kör alla coola killar skrotbilar. Och du har ju redan en. Cabbad dessutom!

– Men min elrullstol är faktiskt ingen skrotkärra, muttrade Tim. Han kände för första gången att han blev lite sur på Stefan.

– Nä, men din elrulle låter som en skrotkärra!

– Hur kan du veta det? Min Permo stod redan i lastbilen när du kom, du kan inte veta hur den låter!

– Ett noll till dig, sa Stefan. Han log åt Tim så att det sura försvann. Bara dumma människor pratar om saker som de inte vet något om. Jag snackar så mycket och kopplar inte alltid på hjärnan först! Men det verkar du göra! Du är en skön lirare. Berätta!

– Vad då berätta?

– Tja, varför du sitter här framför en korkad flyttnisse till exempel, sa Stefan och råkade välta ut colaflaskan. Eller varför dina ben inte funkar! Stefan kröp ner på golvet och torkade upp läsken, som hade runnit ner under bordet.

Tim stirrade tyst in i den tomma flaskan. Egentligen var ju det här ingen rolig resa, även om det först kändes så. Det var faktiskt jätteläskigt att flytta till en stad där han inte kände någon. För folk han inte kände brukade bara se rullstolen.

– Berätta nu då! Stefan kravlade sig upp på stolen igen. Han kikade på Tim och fortsatte lite försiktigare: Äh, men hörru. Du måste inte berätta om du inte pallar. Det är okej, serru.

Tim stoppade in ytterligare ett lass mat i munnen för att få betänketid. Det var alltid så krångligt att förklara för folk varför hans ben inte var som andras.

– Jag har aldrig kunnat gå, sa Tim. Han petade in en pommefrites som försökte smita ut. Jag föddes så här! Jag har ett fel i ryggen. Här någonstans. Tim vek in armen bakom ryggen och visade.

– Kunde man inte fixa det då?

– Nä. Eller jo. Felet i ryggen kunde man laga. Men då var nervtrådarna ner till benen redan så sönder, att det inte gick att laga.

– Kymigt! sa Stefan fundersamt. Men bättre fel i ryggen än knäpp i huvudet! Det finns så många puckon i världen som inte använder sitt huvud. Stefan lutade sig tillbaka och gungade på stolen. Det man inte har i huvudet måste man ha i benen, brukar min gamla farsa säga. Och du verkar ha tvärtom! Lite i benen, men mycket i huvudet – det märkte jag direkt!

– Men det är många som tror att jag är dum i huvudet bara för att jag sitter i rullstol, sa Tim och såg ned i tallriken. Det smakade inget bra längre. Bara ledset.

– Ja, men då är det de som har fel i huvudet, svarade Stefan lugnt. Inte du. Han såg för första gången ut som om han faktiskt hade tänkt innan han pratade.

Så sken han upp igen.

– Har du någon hallonbåt kvar eller har du mölat i dig alltihop? Stefan rapade ljudligt så att en gammal tant vid bordet bakom satte kaffet i halsen.

– Nej då! sa Tim och tog upp påsen ur fickan. Det fanns några kladdiga hallonbåtar kvar.

Stefan slängde ut en gänglig arm och grabbade tag i godispåsen. Han la en hallonbåt på sin näsa och lutade huvudet bakåt.

– E'ru me grabben? hojtade han. Stefan gjorde ett snabbt ryck med huvudet så att godisbiten flög upp från näsan. Den snurrade några varv i luften och föll sedan rakt ner i hans öppna gap. Tim skrattade så högt att folk vände sig om.

– Igen! ropade han. Snälla Stefan, en gång till!

Stefan bara flinade. Han tog upp en ny hallonbåt och la den på näsan. Så knuckte han på huvudet igen. Men den här gången flög hallonbåten iväg i en vid båge och försvann bakom Stefan! Med ett stort plask föll den rakt ner i tantens kaffekopp!

Kaffet skvätte åt alla håll och tanten tjöt i högan sky! Stefan såg chockad ut och Tim kissade nästan på sig av skratt. Tantens gubbe reste sig upp och röt:

– Nu får det vara nog!

Stefan hukade sig och försökte gömma sig bakom en servett.

Ut från köket kom en annan gubbe med smutsigt förkläde och han såg ännu argare ut än sätta-i-halsen-tantens gubbe. Det var nog kocken.

– Vad är det frågan om? gormade han och satte kurs mot Tim och Stefan.

– Vi är visst brända här! konstaterade Stefan som fortfarande var chockad av tantens tjut. Bäst att sticka!

Med ett skutt var han uppe från stolen, grabbade tag i Tim och hivade upp honom på ryggen.

– Hoppla! vrålade han. Stefan gnäggade som en häst och satte av ut mot lastbilen. Hästgnägget övergick snabbt i Stefans galna skratt.

Tim vinkade glatt till kocken, sätta-i-halsen-tanten och hennes gubbe. De stod alla tre i fönstret till restaurangen och hötte med nävarna.

– Där kan vi nog aldrig käka mer! skrattade Stefan och tryckte gasen i botten. Tillsammans sladdade de ut på motorvägen mot Kvarnstad.

Spindeln

– Hej! Det är jag som är Tim!

Tjugo nyfikna skolbarn vände sig om i bänkarna och stirrade på honom. Tim sneglade på sina nya klasskompisar. De såg precis ut som kompisarna i Stockholm. Nästan i alla fall. Konstigt. Han hade föreställt sig att allt skulle vara så annorlunda i Kvarnstad.

Längst fram vid katedern stod Fröken och log mot honom. Hon var stor och tjock som en bulle och såg snäll ut.

Tim sträckte på sig i rullstolen. Det var viktigt att man gjorde ett bra intryck första gången man mötte nya människor. Han hade satt på sig sin nya AIK-tröja och fixat håret med frisyrgelé.

– Hej Tim! sa Fröken. Välkommen! Du kan komma fram och sätta dig här bredvid Oscar.

Tim såg hur två flickor tittade på hans rullstol och började viska till varandra. Det blev knäpptyst i klassrummet. Så tyst att man kunde höra en knappnål falla till golvet. Det var Oscars nål.

Längst bak i klassrummet stirrade en liten rödhårig kille på Tims rullstol, uppifrån och ned. Hans haka åkte sakta ner mot golvet och de små runda glasögonen halkade ned på hans lilla potatisnäsa. Tims hjärta dunkade hårt, helst skulle han vilja vända om och köra ut igen. Han tog ett djupt andetag och stirrade tillbaka på den rödhåriga killen allt vad han kunde. Han slätade ut tröjan så att AIK-märket syntes tydligt.

– Vad glör du på? frågade Tim trotsigt. Har du aldrig sett en hockeytröja förut?

Pojken stängde munnen och torkade bort lite saliv som hade börjat sippra ut från ena mungipan.

– Jo, sa han med pipig röst och sköt upp glasögonen på plats. Men jag har aldrig sett en sån liten rullstol.

– Nähä, sa Tim. Synd för dig. Och jag har aldrig sett en sån stor unge dregla.

Barnen började fnissa. Tim tog ett rejält grepp om rullstolshjulen och började rulla framåt med stora tag. Här gällde det visst att visa vad man gick för!

Han tittade bort mot den tomma bänken bredvid Oscar. Men han kunde inte för sitt liv förstå hur han skulle komma dit. Bänkarna stod utplacerade i grupper över hela rummet, med små smala gångar mellan dem. De var så smala att Tim undrade om ens Fröken kunde komma fram. Hon var ju så tjock!

– Jahapp! sa Tim glatt med hög röst. Tyst hoppades han att han skulle låta tuffare än vad han just nu kände sig. Jag tror vi har ett litet problem här.

– Jaså, sa Fröken bekymrat. Vad skulle det vara?

– Jag kommer inte att kunna rulla fram här, utan att fastna någonstans. Tänk om jag kör in i någons rumpa!

Nu skrattade barnen högt. Fröken hyssjade åt klassen och sa sedan åt en pojke att flytta undan sin bänk till andra sidan av klassrummet, så att Tim kunde komma fram.

– Gärna det, sa pojken som hette Adam. Då slipper jag sitta bredvid Jocke och få hans rapar i örat.

Just som han sa det, brölade Jocke högt och ljudligt.

– Raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaap!!

Alla barnen skrattade så att de nästan trillade av stolarna. Det var den absolut högsta rapen Tim hade hört i hela sitt liv! Den måste han lära sig så att han kunde slå Freddan i deras raptävling nästa gång han åkte till Stockholm.

Det blev lättare att komma fram med rullstolen och Tim snirklade sig skickligt fram mellan bänkarna. När han kom fram till sin plats tittade pojken bredvid nyfiket på honom.

– Hej, jag heter Oscar och jag har en fotvärta! sa han glatt. Han drog snabbt av sig strumpan och slängde upp foten på bänken. Och minsann, var där inte en liten, liten värta under stortån!

– Wow, sa Tim.

Oscar såg viktig ut och satte på sig strumpan igen. Tim kände att han också ville imponera med något.

– Jag har ett ärr på magen! sa han stolt och drog upp tröjan.

– Wow, sa Oscar och tittade storögt på det vita strecket som gick över magen.

– Då så barn! Fröken klappade uppmanande i händerna. Nu plockar vi upp matteböckerna!

På rasten lekte redan alla i små grupper när Tim kom ut på skolgården. I det ena hörnet stred Oscar i ett snöbollskrig, och i det andra hörnet låg ett gäng tjejer på marken och gjorde snöänglar. Tim tittade mot sina nya klasskompisar och undrade vilka han skulle åka fram till.

Vid gungorna stod en pojke med röd toppluva nedböjd i en snödriva och masstillverkade snöbollar. Det var Jocke, han som rapade så bra. Håret spretade ut som svarta halmstrån under mössan och ansiktet var nästan helt dolt under den stora stickade halsduken. Bara en liten röd näsa stack fram. Bredvid honom i snön låg Adam och grävde upp bra snöbolls-snö. Tim åkte fram till dem med rullstolen.

– Tja! sa Tim tufft. Vill ni ha hjälp med att göra snöbollar? Jag är asbra på att göra snöbollar! Han böjde sig fram och började skrapa ihop lite snö som låg på räcket kring gungorna.

Jocke och Adam tittade upp från snödrivan och synade Tim uppifrån och ner.

– Tja på dig själv! sa Adam och försvann ner i snödrivan igen.

Jocke stod kvar och tittade på Tim, men sa ingenting. Han var så tyst att Tim nästan blev orolig över att han kanske inte kunde prata. Tänk om han bara kunde rapa!

– Du bor i det stora röda huset vid glasskiosken, va? sa Jocke till sist.

– Japp! sa Tim lättad över att Jocke kunde prata. Han knåpade ihop en snöboll. Vi flyttade dit i förra veckan!

Jocke kramade sin jättestora snöboll allt hårdare, medan han synade Tim.

– Vet du om att det är kattspår i cementen utanför köksdörren?

Tim tittade förvånat på honom. Kattspåren var det första Tim hade lagt märke till när de flyttade in.

– Hur visste du det?

– För att det är mitt hus! Jocke flinade överlägset mot honom.

– Ditt hus? sa Tim förvirrat. Hur kan det vara det? Jag bor ju där.

– Men jag bodde där förut. Före dig! Jag bodde där först! Jocke stirrade stint på honom.

Tim kliade sig osäkert under mössan. Han visste inte riktigt vad han skulle säga.

– Men jag bor ju där nu, sa han försiktigt.

– Det kan väl hända, sa Jocke surt. Men bara så att du vet, så bodde jag där först!

– Ja, ja, mumlade Tim och kliade sig under mössan igen. Men varför flyttade du då?

– För att vi inte kunde bo kvar där när morfar dog, sa Jocke och kramade snöbollen allt hårdare.

Några tjejer i klassen sprang fnissande förbi dem.

– Kom igen Adam! skrek Jocke plötsligt och rände iväg efter tjejerna. Nu mular vi dem!

– Se upp i tjallet, annars får du en snöboll i paltet! vrålade Adam och höjde armen. Snöbollen for iväg som en kanonkula genom luften och landade i huvudet på en av tjejerna. Adam fnissade nöjt och sprang snubblande iväg efter Jocke.

Tim satt kvar med sin snöboll i knät och såg efter dem. Jocke sprang så fort att hans mössa flög av honom och långsamt singlar ned i en snödriva. Tim undrade om de skulle komma tillbaka till honom. Men Adam och Jocke jagade tjejerna långt borta på andra sidan skolgården och verkade helt ha glömt bort honom.

Tim kände sig lite ensam där han satt. Han tittade sig omkring för att se om det fanns någon annan han kunde prata med. Men Oscar kämpade fortfarande tappert i snöbollskriget och Adam och Jocke såg han inte längre skymten av.

Bakom klätterställningen stod några killar i grupp och bytte pokémonkort. Tim kände efter i jackfickan. Vilken tur att han fick sina kort med sig! Men när han kom fram till dem hade killarna hunnit tröttna och sprungit upp på en bergsknalle för att leka där istället. Tim stoppade tillbaka sina pokémon-kort i fickan igen och suckade tungt. Åh, vad han saknade Freddan.

Efter rasten sa Fröken något mycket märkligt.

– Om ni alla lovar att vara tysta och snälla, så ska vi nu gå ner till spindlarna.

– Jaaaa! jublade alla barnen. De rusade upp från sina stolar och ställde sig två och två på rad i klassrummet.

Tim undrade först om han hade hört rätt. Spindlarna? Låg det en djurpark i närheten? Han åkte fram och ställde sig bredvid en liten ljushårig kille som kallades Krit-Emil. Oscar hade berättat att Krit-Emil brukade smygäta kriter när Fröken inte såg. En gång hade han ätit upp tjugo stycken på en gång! Och sedan hade det pyrt ut vitt kritdamm ur munnen på honom i flera dagar.

Krit-Emil tittade nyfiket på Tims ben.

– Kan du inte gå?

– Näe. Tim skruvade på sig. Det kan jag inte.

– Vadå. Krit-Emil tog upp en kritstump ur fickan som han fundersamt började knapra på. Har du typ aldrig kunnat gå?

– Nej, sa Tim. Jag föddes så här.

– Va!! Krit-Emil tappade hakan. Föddes du i rullstolen?

– Tjockskalle! Jocke vände sig om och blängde på honom. Krit-Emil torkade nervöst bort lite kritdamm från tungan.

– Hur skulle det ha sett ut? Han menar ju att hans ben inte funkade ens när han föddes, fattar du väl!

– Just det, fyllde Tim i. Han tyckte att Krit-Emil verkade vara lite korkad.

De började gå iväg i en lång rad ut från klassrummet. Tim rullade tyst fram bredvid Krit-Emil och försökte gissa hur spindlarna såg ut. Om de var stora, tjocka och gröna. Eller små och röda med prickar.

– Har du sett en giftig spindel någon gång? frågade Krit-Emil.

– Ja. På TV, sa Tim.

– Jamen, jag menar på riktigt alltså.

Tim skakade på huvudet. Det hade han faktiskt inte gjort.

– Jag har haft tusen spindlar över hela kroppen, skröt Jocke. Han började leka att han var en spindel som kröp på Adam.

Tim tittade storögt på honom.

– Wow, viskade han. Tusen spindlar!

– Tro honom inte, sa Oscar. Han ljuger alltid!

– Det gör jag ju inte alls det, sa Jocke argt och slängde ett suddgummi i huvudet på Oscar.

– Hörni, hörni! Fröken klappade uppmanande i händerna. Om ni inte kan vara tysta och lyda mig så kan vi inte gå till spindlarna. Då får vi gå tillbaka till klassrummet och fortsätta med matteboken i stället.

Spindlarna hade rektorn köpt till sig själv. Men han fick inte ha dem hemma för sin fru. Därför hade han dem i ett rum i skolan istället, till elevernas förtjusning.

När de kom fram till spindelrummet blev Tim först lite besviken. Han trodde ju att spindlarna bodde i en mörk fuktig källare tillsammans med ormar och fladdermöss. Men Tim rullade in i ett vanligt rum, med vanliga fönster, där det stod ett stort, vanligt bord i mitten.

På bordet stod det en jättestor bur med glasväggar. Buren såg ut som Tims gamla akvarium som han brukade förvara grodyngel i. Fast den här glasburen var mycket större. I den kröp det omkring stora, svarta, håriga spindlar med långa ben.

Spindlarna var nästan lika håriga som Freddans pappa. Fast Freddans pappa hade hår på ryggen också. Och det hade inte spindlarna. Där hade de istället ett litet, hårt skal. Skalet såg ut som en riddarsköld som glimrade i blått och i grönt. Spindlarna skulle ha sett ascoola ut om det inte vore för att de hade rosa fötter.

Spindlarna traskade obekymrat omkring i buren och mumsade i sig gräshoppor. De verkade inte bry sig om alla näsor som trycktes mot glasrutan. En spindel hade krupit in bakom en stor barkbit för att ta sig en tupplur. Jocke försökte väcka spindeln, men Fröken sa att han inte fick störa den. Spindlar behövde också sova.

Fröken klämde sig in mellan barnen och började berätta om spindlarna. Hon sa att de var snälla och att de var pojkspindlar. Sedan började hon förklara hur det går till när de gör spindelbarn.

Tim fäste blicken på spindlarna och försökte låta bli att lyssna. Varför skulle man behöva larva sig för att få ett barn? Det hade varit mycket bättre om man bara kunde gå in i en affär och köpa sig en unge. Så visste man ju vad man fick också.

Hur kunde Fröken veta att det var pojkar förresten? Tim synade spindlarna från alla vinklar men han kunde inte se några snoppar någonstans. Konstigt. Fast de kanske hade tappat dem i något spindelslagsmål.

Tim tyckte synd om spindlarna som bara låg där i sin bur och inte kunde göra annat än att äta och se ut som tjejer hela dagarna. Han tittade sig omkring i rummet. Där stod ett brunt gammalt skåp på andra sidan. Över skåpet hängde en skranglig bokhylla som var full av spindelböcker. Annars var rummet kusligt tomt.

Tim såg plötsligt hur en mystisk skugga kilade längs med väggen och försvann in under skåpet! Han kisade med ögonen och skärpte blicken. Jo, visst var det något som rörde sig där under! Tim backade långsamt bort från de andra och rullade bort till skåpet. Han böjde sig försiktigt ner och kikade in. Först såg han ingenting. Bara mörker och massor av damm. Han skulle precis vända tillbaka till de andra när han såg något röra sig vid ena skåpbenet. Något stort och lurvigt med långa ben.

Då stack en jättstor spindel fram huvudet och stirrade ilsket på honom! Det var en rackare som hade rymt! Tim åkte i racerfart tillbaka till de andra.

– Fröken! Fröken! Det är en spindel under skåpet!

Alla vände sig förskräckt om. Men då var spindeln borta.

– Men Tim! sa Fröken uppfordrande. Man får inte ljuga!

– Men det är säkert! försökte Tim. Spindeln ...

– Vad sa jag? avbröt Fröken. Kom nu här och stå tyst och stilla när jag pratar.

Tim tittade förtvivlat på de andra. Var det ingen annan som hade sett spindeln? Men alla stirrade envist ned i buren och brydde sig inte om honom.

Fröken fortsatte att berätta om hur det såg ut i Amazonas där spindlarna kom ifrån. Tim kunde inte koncentrera sig. Han slängde oroliga blickar mot skåpet ifall spindeln skulle komma tillbaka. Men den syntes inte till någonstans.

– Spindlar är beroende av värme, berättade Fröken. Därför har rektor Roland tagit hit den här fina lampan. Hon pekade på en ful bordslampa som stod alldeles bredvid glasburen. Den hade ett ilsket rött sken och en lång hals som nästan böjde sig in i buren.

Tim tittade bort mot skåpet igen. Men allt såg ut som det skulle göra under gamla skåp. Tim suckade. Tänk om han bara hade inbillat sig alltihop. Han vände sig om mot buren igen och lyssnade på Fröken.

– Och spindlar tycker mycket om mat, sa hon. Deras favoritmiddag är kackerlackor och ... *iiiiiiihh!* Med ett tjut tittade hon ned på sina fötter. Över Frökens skor kröp en stor, svart, spindel med rosa fötter!

– *iiiiiiihh!* skrek Fröken igen och hoppade jämnfota upp i luften.

Alla skrek och rusade snabbt bort från spindeln och trängde ihop sig i ett hörn. Fröken tjöt som en polissirén och försökte skrämma spindeln genom att flaxa med armarna.

Men spindeln tyckte nog bara att Fröken såg rolig ut, för den blev bara ännu mer intresserad av henne. Riddarskölden glimrade och de rosa fötterna lyste mot den svarta kroppen. Fröken vågade inte flaxa mer med armarna. Hon stod stel som en pinne bredvid Tim och vågade knappt andas.

